

ret over Fiskeriet langs den Kyst, som tilhører Byen Korsørs Grund, og den er ikke saa ganske lille; den udgjør ganske sikkert ibetmindste en Milsvai. Korsør Byraad tilegner sig nu ikke blot Enemagten over Aalefiskeriet langs denne Kyst; nei, ogsaa over Bوندگارنfisheri, og dette Byraad forsøger at udelukke en stor Mængde af Byens fattige Beboere, men som alligevel ere dygtige Fiskere, fra at udøve deres daglige Dont, Fiskeriet. Det vil vist være bekendt for min ærede Gjenbo, Rigsdagsmanden for Sorø Amts 3die Valgkreds (Dahl), som repræsenterer Korsør, at, hvad jeg her siger, forholder sig rigtigt. Der staar for Liden for den kongelige Lands-, Over- samt Hof- og Stadsret to betydelige Reklamer mellem en af den ærede Rigsdagsmands Stillere og Korsør Byraad angaaende det Spørgsmaal, om Korsør Byraad har Enevoldsmagt over denne Kyststrækning, og saaledes tvinges en Fisker til at udholde store vidtløftige Processer om dette, som for Fiskerne burde være ligesom Fod i Høse, saaledes at de kunde trække deres Garn uden Frygt og uden Anfægtelse i det aabne Hav langs med Danmarks Kyster, saaledes som det har været dem tilfaldt i 200 Aar, hvorimod det Byraad ikke har Andet at støtte sig til end et Aarhundredes Misbrug. Gaar man over paa den anden Side af Storebelt, er Tilstanden der ikke stort anderledes. Der træffer man Nyborg Byraad; det har omtrent de samme Grundsatninger som Korsør Byraad; thi man har fornlig sagst et Fisker, som indfandt sig i Nyborg Fjord og brugte Aalevaad og slæbte dette langs Kysten; men denne Mand fik Frihed dertil. Overretten sagde nemlig til ham: Du skal være fri for at betale Noget i Erstatning til dem, der have sagsøgt Dig, fordi Du trak det Aalevaad paa en Tid, da Nyborgerne ikke kunde fiske deres Aal; men var Du kommen paa en Tid, da Nyborgerne ogsaa kunde have fisket Aal fra Strandbredden, vilde vi have straffet Dig. — Den høitærede Minister fremsætter her et Lovforslag, i hvilket han siger i § 6, at Aalevaad, af hvad Navn nævnes kan, er forbudt indenfor en Afstand af 300 Favne fra Land. Dette Lovbud gaar ud paa at indskrænke Fiskernes Udgang til Fiskeri i det aabne Hav, og det kan jeg ikke være med til. Det, som Ministeren tager fra de arbejdende Fiskere, giver han til de doone Kystiere, som ikke drive noget Fiskeri. Det er derfor, jeg kalder dem doone, nemlig i Forhold til Fiskeri, ellers ikke med Hensyn til deres Stilling paa Landjorden. Jeg tror, at vi meget vel kunne hævde, at Aalefiskeriet, naar man undtager Aalegaardene udfor Stranden, skal være frit for Alle, men vi maa have en Bestemmelse derom ind i Loven. Det kan ikke nytte, om Alle vi her i Thinget sige til hinanden: Vi ere enige om, at Fiskerne maa drive dette Aalefiskeri; thi saa komme Domstolene bugeter og sige: Sa, vi unne ikke vide, hvad de tænkte i Rigsdagen, vi

tage, hvad der staar i Loven, og da den samme Grundsatning fandtes i den ældre Lov og blev forstaaet saaledes, skal analogisk — det er jo altid Domstolens Betragtningssaaade — det Samme gjælde nu. Derfor er det, at jeg, belært af Erfaringen, forlanger, hvis Thinget er enig med mig deri, at vi faae ind i vor Lov en Bestemmelse om, at Fiskerne kunne sætte Aalefiser i den aabne Sø, som de røgte ikke fra Land, men fra Vaad, og, om man vil, kan man sætte en Dybde for det Sted, hvor Muserne skulle staa, som gjør, at de ikke kunne røgtes ved at vade ud i Søen fra Land. Jeg mener, at, hvis man vil tilføde Aalevaad overhovedet, hvilket jeg ikke taler om, skal man give Fiskerne Tilladelse til at drage dem, hvor Søen er dyb nok dertil, og ikke sætte en vilkaarlig Afstand fra Land for at gjøre Stranden til et Overdrev for Kystieerne. I den nugældende Lovgivning — og det er hjemlet ved en Høieste- retsdom — findes ingen Bestemmelse, som forbyder at sætte andre Fiskeriindretninger i Nærheden af Aalegaard, men her i denne Lov vil man yderligere give Aalegaardene en Ret ved at udelukke andet Fiskeri fra at drives i deres Nærhed. Saaledes gaar man ogsaa i dette Stykke videre, end den bestaaende Lovgivning tillader, og det er ogsaa derimod, at jeg tillader mig at reise Indsigelse. Jeg har her liggende for mig en trykt Udtalelse, som iøvrigt er til alle de ærede Medlemmers Østersyn, fra Fiskere i Karrebæksmunde, og i denne Udtalelse yttre disse fattige Fiskere, der ikke ere Kystiere, sig meget bestemt beklagende over, at de skulle være udelukkede fra den mest indbringende Fiskeridrift, vi have navnlig i Beltet, og det er Aalefiskeri. Det skulle de nu være udelukkede fra, fordi den kongelige Lands-, Over- samt Hof- og Stadsret giver de store Godsieiere dette Havfiskeri i Vold. Lad os slaa en Bom for, at Domstolene skulle give Love. Lad os sætte i vor Fiskerilov, at der skal Grændsen være for dem, som fiske fra Land, og at det Dvrigt skal være frit for alle danske Undersaatter. Lad os deri søie Fiskerne i Karrebæksmunde; thi saa udøve vi en Velgjerning mod alle Fiskere hele Landets Kyster over. De samme Fiskere sige, at Brugen af Aalevaad har været til stor Indtægt for Fiskerne, og at Brugen af Aalevaad har sat dem istand til at fange den Slags Aal, som disse Fiskere kalde den brune Aal. Den brune Aal har jeg ikke den Vre at kende. Langt mindre har jeg Forstand paa, om den er en fin eller en slet Aal, men jeg henholder mig til disse Fiskere, og de sige, at Fangsten af den brune Aal ved Hjælp af Aalevaad har indbragt de danske Fiskere i de senere Aar flere hundrede tusinde Kroner om Aaret. Vi maa dog virkelig, naar vi her komme sammen og ville tale Fiskernes Sag og sige: Sa vi interessere os for, at Fiskeriet kan komme op, for at Fiskerne kunne faae en ordentlig Fortjeneste, tage Hensyn til, at